

Κάναμε μια κουβέντα με τον Μένιο, λίγες ώ ρες πριν την προγραμματισμένη του συνάντηση με τον Giacomo Agostini.

Μου μετέφερε λοιπόν ορισμένες απόψεις που επέπλεαν στον πολτό των αποκαλούμενων και social media. Ούτε πολύ social είναι, ούτε media αλλά τέλος πάντων έτσι ορίζονται.

Υπήρξε λοιπόν μια τάση αμφισβήτησης για τα επιτεύγματα του Ιταλού αναβάτη. Μεμονωμένη, αλλά υπήρξε. Αυτό μπορεί να είναι ενοχλητικό. Μπορεί να είναι και επικίνδυνο , διότι γίνεται κυρίως από όσους δεν κατέχουν τη γνώση των γεγονότων.

Μπορεί δε, να γίνει και εξοργιστικό, κυρίως από το ύφος και τον τρόπο έκφρασης.

Ο Giacomo Agostini το 1968

Είναι αναμφίβολα σημάδι των καιρών μας. Και των social media βεβαίως.Και των πρωταγωνιστών της εποχής μας ασφαλώς.

Συγνώμην δηλαδή, αλλά ποιος μπορεί να φανταστεί κάποιον από τους J. M. Fangio, A. Ascari, G. Hill, J. Brabham, J. Stewart, αλλά και τον A. Prost ή τον A. Senna, για να μιλήσουμε μόνον για πρωταθλητές και όχι για νικητές οπότε ο κατάλογος είναι πολύ μεγαλύτερος, ποιος λοιπόν μπορεί να φανταστεί κάποιον από τους προαναφερθέντες,

να συμμετέχει σε αγώνα κάτς. λίγες ώρες πριν τον αγώνα.

Δεν μιλώ για τα σκουλαρίκια και τα τατού, ούτε για την φροντίδα του μαλλιού, αυτά έστω είναι απόψεις περί αισθητικής, μιλώ για όλο αυτό το αβάσταχτο, πλέον, πλέγμα, για το τέρας της ολοένα επιζητούμενης μεγαλύτερης δημοσιότητας. Στα πρόθυρα του βαθιού κιτς πια. Δηλαδή αγαπητέ αναγνώστη φαντάζεσαι τον A. Jones ή τον J. Schecter να σαλτάρει σε σικέ αγώνα στην αγκαλιά κατσέρ και το πλήθος να αλαλάζει, όπως ακριβώς συνέβη με τον Hamilton παραμονές του Μεξικάνικου G.P.;

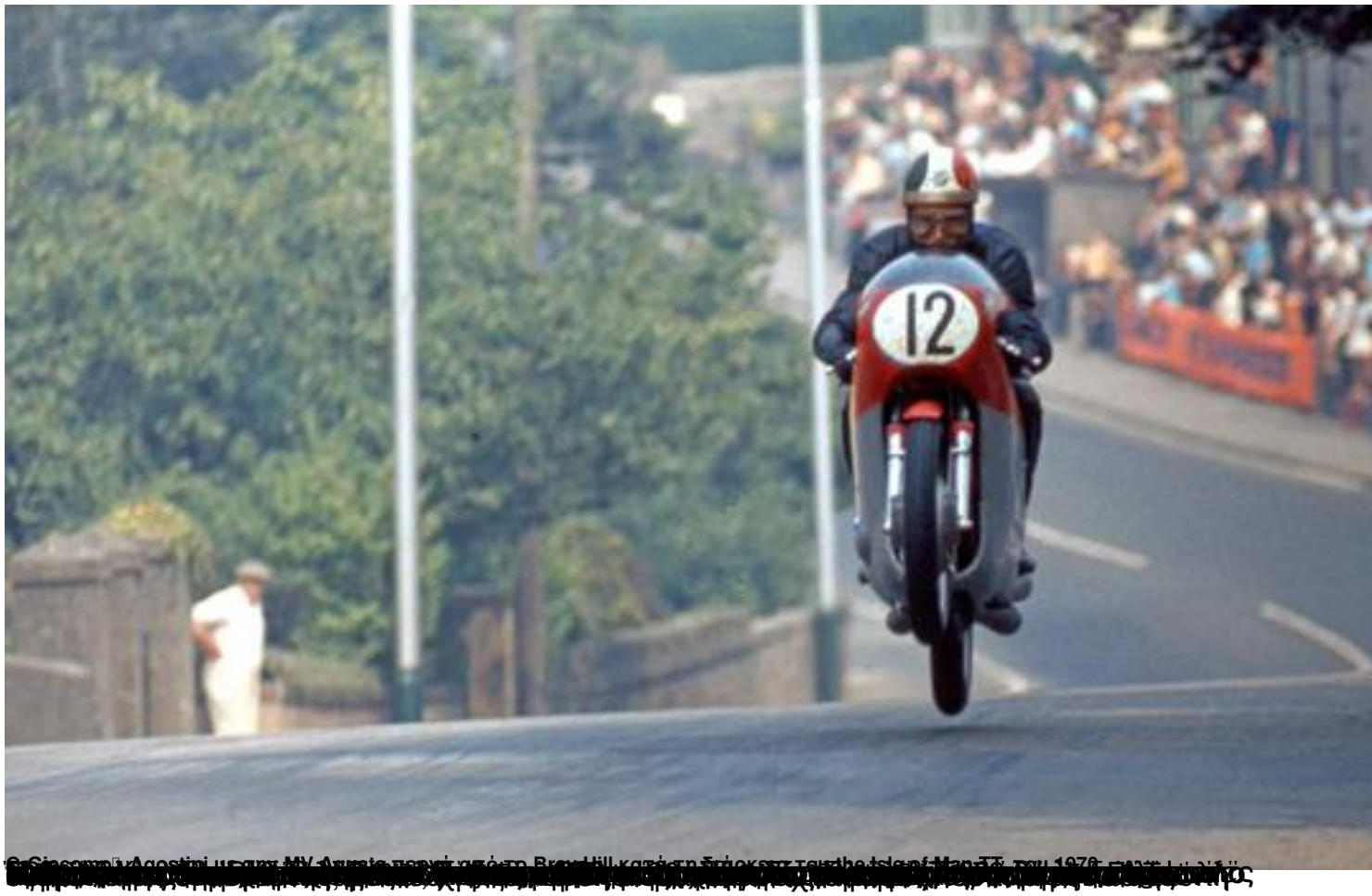
Ο παγκόσμιος πρωταθλητής F1 του 2015. Lewis Hamilton (χωρίς την μάσκα)

Για να μην θέσουμε το θέμα του παλκοσένικου στην εκκίνηση του αγώνα. Τέως βασιλείς, υποβασταζόμενοι και χωλαίνοντες, ο υπέργυρος supremo, οι πιλότοι παρατεταγμένοι,

μουσικές και παράτες και μπύρες να ξεδιψούν το φιλοθεάμον κοινόν. Περισσότερο παράσταση και λιγότερο αγώνας, σε μια σεζόν απολύτως αδιάφορη.

Αλλά νάρθουμε και στο θέμα της αντιπαλότητας ανάμεσα σε V. Rossi & M. Marquez. Όχι, δεν έχει και τόσα κοινά στοιχεία με τη κουτουλιά του Ζιζού στον Ματεράτσι. Σε αντίθεση με τον Ιταλό πρώην ποδοσφαιριστή, ο Marquez είναι πλήρης ταλέντου και επιπροσθέτως νεότατος. Επίσης η ενδεχόμενη απώλεια του δέκατου τίτλου από το Rossi είναι ελάσσονος σημασίας μπροστά στην απώλεια του δεύτερου από τον Ζιζού. Δεκαεπτά μόνον ποδοσφαιριστές έχουν μεταπολεμικά δυο Παγκόσμιους τίτλους. Ένας Αργεντίνος (D. Passarella) και 16 Βραζιλιάνοι, ένας εκ των οποίων, ο Pele, έχει και έναν παραπάνω, σύνολο τρείς. Δυο μόνον από αυτούς, Cafu & Ronaldo, στην νεότερη, (μετά το '86) περίοδο. Έτσι λοιπόν αυτό που έχασε ο Αλγερινής καταγωγής Γάλλος ποδοσφαιριστής, ήταν πολύ σπουδαιότερο και του στέρησε το δικαίωμα, τη χαρά για ένα ανεπανάληπτο φινάλε.

Αν ο γιατρός χάσει τον τίτλο, θα είναι περισσότερο ένα πλήγμα στον εγωισμό του, μια μαχαιριά στο καταραμένο μονοψήφιο νούμερο των τίτλων του, παρά οτιδήποτε άλλο. Μα μην νομίσουμε ότι σε αυτό το επίπεδο όλα είναι τακτοποιημένα. Ο ίδιος ο Rossi περιγράφει ανάγλυφα, πως τον πλησίασαν στα πρώτα βήματά του, στις μικρές κατηγορίες οι ανταγωνιστές του και του είπαν ορθά κοφτά: *«Πρόσεξε εδώ που ήρθες, γιατί θα σου ανοίξουμε καινούργια έδρα»* και δεν ήταν αυτή, ακριβώς, η λέξη που χρησιμοποίησαν.

Ο Giacomo Agostini με την MV Agusta περνάει από το Brandish κατά τη διάρκεια του Isle of Man TT του 1970